

II. 4.

Následující „němá etuda“ je dramatickou pasáží, ale podle stávajícího popisu je to možná na 2 minuty. To je přece jen příliš, bude nutno zkrátit – podle zkušeností ze zkoušky.

Eva odchází do C32. Adam se opatrně odtíží tj. položí knihy na stůl, s povzdechem se dívá na stůl s knihami. Bere jeden z instruktážních papírů, začne jej číst a přitom zamýšlen popojde kousek k divákům. Dá najevo, že pochopil, vrací se ke stolu, ~~Zaujat čtením~~ bere knihu z jednoho místa stolu a obřadně ji pokládá na druhé. Vráti se pohledem k papíru, zavrtí hlavou, vezme knihu a postaví ji úplně jinam. Toto zopakuje několikrát, s několika různými knihami. Pak opět s porozuměním a se spokojeným úsměvem knihy poskládá na sebe, vezme si jiný papír, zděsí se, pokusí se vyjmout knihu ze spod sloupce, knihy mu popadají. Povzdychne si, zalomí rukama, zhluboka se nadechne, odhodlaně vezme znovu papír, do druhé ruky knihu, zaujatě čte. Jde opět k divákům, zastaví se, nakloní k papíru, zvedne hlavu a přemýšlí, znovu se začte, pak pochopí. Mezitím kolem prochází občan. Adamovi ve tváři zazáří poznání, ale občan mu knihu beze slova bere a odchází s ní pryč. Adam zjišťuje, že jeho ruka je prázdná, obrací se zmateně k odcházejícímu občanovi, zatímco jiný mu za jeho zády přináší další knihy. Když se Adam otočí a všimne si nových knih, zděšením málem spadne na zem. Vezme jednu knihu do ruky, pokrčí rameny, neví. Druhou, třetí – roztrhá papír, sedne si za stůl a zoufale schová hlavu do dlaní. (Zkrátka v tomto duchu se odehrává němá etuda, dokud se Adam nerozčílí a vztekle neroztrhá papír s instrukcemi.) V tom přichází občanka.

Občanka (zleva vedle stolu, klepe mu na rameno): „Promiňte?“

Adam (trhá papír hlava v dlaních): „Cože?“ ~~otočt se~~, zvedne hlavu, všimne si občanky, uklidní se, všechno zahodí, vzpomene se, vzmuží, ulízne si vlasy „Ano? Pardon. Vstane. Tedy... Mohu vám nějak pomoci?“

Občanka: Skutečně se kaje, lítostivým hlasem, uctivě se naklání. „Omluvte, prosím, mé zpoždění. Jak se říká – lepší pozdě, než proto.“

Adam: Nejistě. „Ano? Dostává se do role knihovníka. Ano! Jistě, už tu na vás dávno čekám! Bodře sepne ruce, zůstane bez pohybu a po chvílce mu ztuhne úsměv – neví, co dál. Vy jste... spustí ruce, schovává je do kapes totiž... éé... Mohu vám nějak pomoci?“

Občanka: Už klidně, věcně. „Jsem oprávněna vyzvednout si zde knihu. Zde.“ podává Adamovi lístek.

Adam: Jen získává čas. „Knihu?“

Občanka (podbízivě): Trochu se zarazí, mírně zakloní. „Jste přece literární distributor?“

Adam: Jako by to slyšel poprvé. „Já? Opět se do toho vžívá. No samozřejmě!“ náhle světácky: „Samozřejmě, že knihu – s nějakým zadrhnutím, aby dal divákům najevo, že je mimo., už ji pro vás mám od rána připravenou! Rozhlíží se po knihách na stole. Kdo by si taky šel do literárního centra pro rohlíky, že? Přehnaně a strojeně se svému vtipu zasměje, popadne se za břicho. Haha!“

Občanka (zamyslí se, pak bez emocí): „Patrně nikdo příliš chytrý.“

Adam se střídavě dívá na lístek od občanky a střídavě se prohrabuje v knihách, evidentně příliš neví, co má dělat. Klekne za stolem tak, že nahoře nechá jen ruku s lístkem. Po asi 1,5 s schová i ruku s lístkem, aby po dalších 2 s ukázal druhou ruku s knihou, vzápětí sám vstane a vesele s úsměvem podává knihu občance, avšak podívá se na lístek a suše:

Adam: „Takže to máme...“ s nadějí vyhrabává jednu knihu, dívá se na ni „Ne.“ zklamaně ji zahazuje. Občanka začíná být trochu netrpělivá – přeslápne z nohy na nohu, poklepe prsty na stůl...

Adam: Ze zoufalosti už zkouší jakoukoli knihu, kterou má po ruce. „Tady! Ne. A! Taky ne.“

Adam (*ponořen v knihách, opět se strojenou veselostí*): „A nechtěla byste nějakou jinou?“

Občanka: *Překvapeně*. „Jakou?“

Adam: „Třeba... Tuhle?“ *Náhodně jí strčí první, která mu přijde pod ruku*

Občanka: *Bere ji nejistě do rukou*. „Já nevím... Je toho v ní hodně o multiplatformní generaci náhodných fraktálů?“

Adam: *Sází vše na jednu kartu, proto s přehnanou suverenitou*. „Pochopitelně. Rozhodně to nejlepší, co jsem na toto téma kdy četl.“

Občanka (*nevěříčně čte název, pak tázavě zvedne hlavu, dá bojovně ruku v bok*): „Proslulé metody... senoseče.“

Adam: *Ve spěchu, chce se aspoň nějak zavděčit*. „Počkejte! Tady! Há, mám to!“ *vítězoslavně jí podává knihu* „Zde, madam. Je tohle kniha, již jste chtěla?“

~~Hledání knihy pro občanku – končí více méně úspěšně a Adam poprvé komunikuje s členkou Obce, tedy ve své prostoduchosti se může cítit téměř plnoprávným Občanem.~~

Ne, podstatou pasáže je něco jiného – Adam nezvládá hypersofistikovaná – a zřejmě nezvládnutelná – pravidla své funkce, přitom ale by rád uspěl, a proto se snaží splnit své úkoly jakýmkoli způsobem. Jedná se o dramatickou pasáž.